

РЕШЕНИЕ

№ 293

гр. София, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иво Димитров

Членове: Величка Борилова
Зорница Гладилова

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20211001001041 по описа за 2021 година

взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано по въззивна жалба на „Българо-американска кредитна банка“ АД /“БАКБ“ АД/, ЕИК 121246419, чрез юрисконсулт А. Р. насочена против Решение № 261000/21.06.2001 г., постановено по т.д.№ 133/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, с което молбата на въззивника по чл.625 ТЗ за откриване на производство по несъстоятелност спрямо „Ивент Про“ ЕООД, ЕИК 203352012 е отхвърлена.

Образувано е и по подадена частна жалба от „Ивент Про“ ЕООД против Определение № 264486/15.09.2021 г., постановено по същото т.д., с което молбата му по реда на чл.248 ГПК за изменение на постановеното решение в частта му относно разноските, е отхвърлена.

В първата от жалбите се правят оплаквания за неправилност на обжалваното решение, поради постановяването му при нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващи се в едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото доказателства, вкл. – отказ на първоинстанционния съд да допусне събирането на своевременно поискани и относими към предмета на производството доказателства.

Посочените процесуални нарушения довели и до неустановяване на относимите към спора факти, а от там и до постановяване на обжалваното решение в противоречие с материалния закон – ТЗ, както и до неговата необоснованост.

По подробно изложените доводи в подкрепа на тези оплаквания се иска от настоящата инстанция да отмени първоинстанционно решение и по съществото на спора уважи молбата по реда на чл.625 ТЗ на въззивника.

В отговора по въззивната жалба същата насрещната страна оспорва наведените в нея доводи.

В жалбата, насочена против постановеното по реда на чл.248 ГПК определение от първоинстанционния съд, се поддържа неправилност на същото, поради постановяването му при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващи се в необсъждане на всички ангажирани от частния жалбоподател доказателства, касаещи извършените разноси от страната за производството пред СГС.

По изложените подробни оплаквания в тази насока е поискано от настоящата инстанция да отмени обжалваното определение и по същество да постанови уважаване на искането на страната за присъждане на сторените от нея разноси по делото.

Тези оплаквания се оспорват в отговора на насрещната страна по частната жалба с доводи, че съдът е преценил всички налични доказателства, и във връзка с тях е приложил точно относимия към спорния въпрос материален и процесуален закон.

Софийският апелативен съд в решаващия състав, след като се запозна с първоинстанционно дело, констатира следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от „Българо-Американска кредитна банка“ АД /“БАКБ“ АД/, в чиято обстоятелствена част са изложени твърдения, че ищецът и „Ивент Про“ ЕООД били обвързани от абсолютна търговска сделка – договор за финансов лизинг, сключен на 06.07.2018 г., изменен с анекс № 1/18.07.2018 г., според условията на който ищцовата банка, като лизингодател е предоставило на ответното дружество, като лизингополучател, недвижими имоти и движими вещи за ползване срещу възнаграждение под формата на финансов лизинг. По този договор лизингополучателят не изпълнил задълженията си за плащане на дължимите се лизингови вноски, съобразно погасителния план, неразделна част от договора, поради което и след отправена покана и даден двуседмичен срок за доброволно изпълнение, на 17.07.2020 г. „БАКБ“ АД едностранно развалила договора за финансов лизинг.

Твърдяло се е, че задълженията на ответника за заплащане на дължимите се лизингови вноски до момента на развалянето на договора не били изпълнени и към момента на предявяване на молбата по чл.625 ТЗ, поради което и ищецът счита, че „Ивент Про“ ЕООД е неплатежоспособно по смисъла на чл.608 ТЗ.

Последното, т.к. паричните задължения, произтичащи от посоченото правно основание, към датата на разваляне на договора били в общ размер от 443 691,56 евро, а последното плащане в изпълнение на тези задължения от страна на ответника било направено на 30.06.2019 г. за частично погасяване на дължимата се за м.юни лизингова вноска, след което плащанията спрели.

По изложените съображения е поискано от първоинстанционния съд да постанови решение, с което да обяви неплатежоспособността на ответника, с начална дата 30.06.2019 г. и да открие производство по несъстоятелност по отношение на същия.

Ответникът, чрез законния и чрез процесуалните си представители е оспорил твърденията в молбата, че ищецът е негов кредитор с изискуемо парично вземане, произтичащо от търговска сделка с аргумент, че облигационното правоотношение, на което се позовава ищецът, е прекратено, а след прекратяването кредиторът издал кредитни известия към фактурите, на чието основание са се дължали лизингови вноски по вече развалиния договор. По този начин за всички суми за дължима главница, описани в молбата на „БАКБ“ АД били издадени кредитни известия от банката към фактурите, материализиращи дължимите лизингови вноски. Според ответникът по този начин било отпаднало главното му задължение, а с него и основателността и изискуемостта на всички акцесорни вземания за лихви и разноси, защото „БАКБ“ АД на практика се отказало да събира своите суми. Т.к. в последствие банката нито променила и/или новирала тези свои твърдени вземания, в счетоводството на ответника нямало ликвидно и изискуемо вземане към този кредитор.

Решаващият състав на САС, в рамките на правомощията си по чл.269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на първоинстанционното решение, съобрази доводите и възраженията на страните във връзка със събраните и пред настоящата инстанция доказателства, вкл. вземайки предвид оплакванията за неправилност на

първоинстанционното решение, формулирани във въззивната жалба, приема следното:

Жалбата на „БАКБ“ АД е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, във вр. с чл.631 ТЗ, от молителя-ищец в производството по несъстоятелност, който е надлежно процесуално легитимирано лице с правен интерес от обжалване на решението на СГС.

Последното е валидно и допустимо, като постановено по редовно предявена молба, от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма.

Разгледани по същество оплакванията за неговата неправилност настоящата въззивна инстанция намира за основателни, по следните съображения:

Нормите на чл.608 ТЗ, чл.630, ал.1 ТЗ и чл.631 ТЗ установяват в кумулативна даденост предпоставките на сложния фактически състав, чието наличие сочи на откриване на производството по несъстоятелност срещу търговец, а те са следните: 1/ да е налице искане за откриване на производство по несъстоятелност, изхождащо от кредитор по смисъла на чл.625 ТЗ, респ. – чл.742, ал.1 ТЗ до компетентния за това съд, определен по реда на чл.613 ТЗ; 2/ длъжникът да е търговец по смисъла на чл. 1 ТЗ; 3/ да е налице изискуемо задължение на длъжника по търговска сделка или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност или задължение по частно държавно вземане; 4/ да е налице неплатежоспособност на длъжника по смисъла на /каквото състояние се поддържа в случая//; 5/ затрудненията на длъжника да не са временни, а състоянието на неплатежоспособност да е обективно и трайно и имуществото на длъжника не е достатъчно за покриване на задълженията му при отчитане интересите на кредиторите /арг. от чл.631 ТЗ/.

След преценка на ангажираните и пред двете инстанции доказателства в настоящия казус по решаващият състав приема за безсъмнено установено наличието на посочените предпоставки.

Така на първо място и двете страни по делото са търговци, като няма спор помежду им и се установява еднозначно от анализа на приобщените писмени доказателства, че същите са се обвързали от договор за финансов лизинг с опция за изкупуване от 06.07.2018 г. и анекс № 1/18.07.2018 г. към него. Според постигнатите съглашения в него между страните банката-въззивник, като лизингодател, е предоставила в държане на лизингополучателя подробно описаните в договора недвижими имоти и движими вещи за срок до 31.05.2028 г., срещу задължение на лизингополучателя да му заплати първоначална лизингова вноска от 202 311,14 евро и 51 лизингови месечни вноски в размер, съгласно погасителния план, неразделна част от договора. Последният съдържа детайлно описание на правата и задълженията на страните по него, вкл. лизингова цена и цена на опцията за изкупуване, прашане и предплащане, ДДС, лихва, такси и комисионни, неустойка за забавено плащане, неизпълнение, разваляне на договора и т.н.

Не е спорно между страните /така молбата – становище от 15.03.2021 г. на ответника-въззиваем/ и писмените доказателства, че лизингополучателя „Ивент Про“ ЕООД не е изпълнявал точно по размер и във времево отношение задължението си за заплащане на лизинговите вноски към м.юни 2019 г., поради което и с уведомление, връчено редовно и лично на управителя на дружеството от ЧСИ М. - № *** от РКЧСИ на 02.07.2020 г., банката-лизингодател го е поканила да заплати доброволно пълния размер на дължимите и просрочени суми, подробно посочени по основание и размер в уведомлението, в двуседмичен срок от получаването му, като в противен случай на осн.чл.16.1 от договора е отправила едностранно изявление за развалянето му.

Няма спор и че лизингополучателят не е изпълнил тези задължения в дадения му срок, поради което и следва да се приеме, че на 17.02.2020 г. договорната връзка е била развалена едностранно от банката – факт, на който се позовава и въззиваемият-ответник.

Няма спор и по другия релевантен факт – че за периода след развалянето на договора лизингополучателят не е изпълнил доброволно задължението си за заплащане на лизинговите вноски, дължими до развалянето на договора така, както са конкретизирани в уведомлението, като не е сторил това вкл. към датата на приключване на устните състезания пред настоящата инстанция.

Същият поддържа, че се е освободил от това негово задължение след като кредиторът му издал кредитни известия към фактурите, на чието основание са се дължали лизингови вноски по вече развалиения договор, с което действие той счел главното си задължение за отпаднало, а поради този факт и отпаднала била дължимостта на всички останали акцесорни вземания за лихви и разноски.

Решаващият състав приема тези доводи за несъстоятелни защото договорът за финансов лизинг е с продължително изпълнение на задълженията на лизингодателя и периодично изпълнение на задълженията на лизингополучателя, поради което и неговото разваляне има действие занапред, но не обхваща задължението за плащане на предхождащите развалянето на договора лизингови вноски.

Освен това действията по издаване на кредитно известия след развалянето на договора в никакъв случай не може да се тълкува като действие по опрощаване на дълга, произтичащо от това правоотношение така, както се претендира от ответника-въззиваем.

По своята правна природа кредитното известие е първичен счетоводен документ, с който се намалява данъчната основа на доставка или се нулира данъчната основа при развалянето на доставка, за която вече е издадена фактура /чл.115 ЗДДС, чл.78, ал.4 ЗДДС/.

Т.е. – с посочения документ счетоводно се документира изменението на данъчната основа или развалянето на доставката, защото специалният закон задължава в случай на такова изменение доставчикът да издаде съответното известие към фактурата, което е кредитно, предвид че в такъв случай данъчната основа се изменя винаги в посока намаление.

С оглед на изложеното се налага, че с издаването на кредитните известия след развалянето на договора за финансов лизинг от страна на банката-кредитор към издадените по-рано /преди развалянето на сделката/ фактури, с получател длъжника-лизингополучател, кредиторът е изпълнил едно свое вменено му от специалния закон задължение, което има значение и касае единствено и само задълженията му, а и тези на насрещната по сделката страна към фиска като данъчно задължено лице.

Издаването на тези документи не може да се приеме за действие по опрощаване на вземанията му по развалиения договор по смисъла на чл.108 ЗЗД, доколкото опрощаването е договор между кредитора и длъжника, с който кредиторът се отказва от вземането си. Такъв в случая нито се твърди да е сключван между страните по делото, нито се ангажират доказателства в тази насока. Издаването на счетоводен документ, касаещ реалното отразяване на данъчната основа на всяка сделка, с оглед начисляването, плащането и възстановяването на данъчния кредит по реда на ЗДДС не е договор за опрощаване на вземане, нито води до „отпадане“ на същото така, както поддържа въззиваемият.

Гореизложеното от фактическа и правна страна безсъмнено предпоставя установяването на първите три от посочените по-горе кумулативни предпоставки, сочещи на откриване на производство по несъстоятелност срещу търговеца ответник.

Страните по делото са търговци по занятие, които са били обвързани от абсолютна търговска сделка, каквато е договорът за финансов лизинг с опция за изкупуване, по който банката-въззивник безсъмнено се явява кредитор по парично вземане, основаващо се на последиците от развалянето на договора и изразяващо се в дължимите се и неплатени лизингови вноски, спрямо лизингополучателя – длъжник. Изискуемостта на посоченото вземане е настъпила с изтичане срока за доброволното му изпълнение, даден в нарочното отправеното уведомление-покана, като длъжникът не оспорва наличието на предпоставките за разваляне на договора, както и че не е платил претендираните от кредитора парични задължения по него.

По отношение наличието на четвъртата и петата от тези предпоставки, решаващият състав съобрази следното:

Служебно извършените справки от първоинстанционния съд установяват, че въззиваемият търговец не притежава недвижими имоти и има регистрирани като собствени 2 бр. МПС – леки автомобили.

Извършената от въззивната инстанция служебна справка по партидата на дружеството в ТР при АВп установи, че не е заявил за обявяване годишните си финансови отчети за

последните две години преди датата на подаване на молбата за откриване на производство по несъстоятелност, който факт изключва приложение на презумпцията по чл.608, ал.2 ТЗ.

Решаващият състав приема обаче, че в случая е изпълнена хипотезата на чл.608, ал.3 ТЗ, предвид че приобщените по делото доказателства категорично установяват въззиваемото дружество да е спряло плащанията си към своя кредитор „БАКБ“ АД, произтичащи от обсъденият договор за финансов лизинг, доколкото този факт не само не се оспорва, но и се твърди от „Ивент Про“ ЕООД.

Следователно - налице е неизпълнение на задълженията на въззивника по посочената търговска сделка спрямо молителя по установено по основание по размер, вкл. изискуемо парично вземане с установен от кредитора срок за изпълнение, поради което и неплащането на това задължение в дадения срок за доброволно изпълнение /след като не са изпълнени на падежа/ отговаря на понятието за "спиране" на плащанията по смисъла на чл. 608, ал.3 от ТЗ.

На отделно основание и предвид оспорването от страна на въззивника-длъжник на такова състояние в негово лице, настоящият решаващ състав съобрази и че ангажираните пред първоинстанционния съд писмени доказателства, касаеща наличието на публични задължения на длъжника, както и изслушаната в хода на въззивното производство съдебно-икономическа експертиза, която не се е оспори от страните и се кредитира, като компетентна и безпристрастна, вкл. – съобразена с всички релевантни за дадените от нея отговори обстоятелства установява, че към 02.12.2021 г. задълженията към НАП са в общ размер от 385 608,47 лв., от които 344 093,31 лв. главница и 41 515,16 лв. лихва, начислена към посочената дата.

Главницата е формирана от задължения за данъци и осигурителни фондове да 2020 г. /дружеството има 93 души персонал/, като има и едно задължение с падеж 15.02.2019 г. по акт за установяване на публично вземане – т.е. задълженията са за 2020 г.

Извършените справки в счетоводството на дружеството и предоставените данни от НАП установяват, че върху част от активите, отчетени в раздел машини и оборудване с балансова стойност от 133 593,75 лв. е наложен заповест от НАП на 19.11.2019 г., а на 13.04.2020 г. е наложен заповест и върху други движими вещи, с балансова стойност от 262 901,97 лв.

Освен това експертизата е установила, че постъпващите суми по разплащателните сметки на „Ивент Про“ ЕООД се разпределят между задължения към НАП и за други задължения, като НАП издава разпореждане към банката и я е уведомила, че 30% от постъпилите суми да периода следва да бъдат наредени към бюджета, а 70% - да се използват от дружеството за текущи нужди. НАП не удържа средства единствено при финансиране по програми /мярката 60:40, свързана с предоставяне на средства за запазване на персонала при дружества, засегнати от Ковид 19/.

В подкрепа на посоченото са и данните от заповестното съобщение от 13.05.2021 г. /л.12 от настоящето дело/, според които към един по-късен момент – 07.05.2021 г., задължението на „Ивент Про“ ЕООД към НАП е вече в размер на 507 608,51 лв.

От изложеното безсъмнено се налага, че за периода 2019 г. – 2020 г. въззиваемото дружество има непогасени публични задължения установени по основание и размер на значителна стойност и изпитва затруднения да погасява същите, като НАП е предприела действия по принудителното им събиране, вкл. и към настоящия момент, ограничаващи в значителна степен оперативната възможност на търговеца да изпълнява задълженията си по търговски сделки.

Съобразявайки гореизложеното във връзка с релевантния факт дали въззиваемото дружество притежава парични средства или други реално ликвидни активи от икономическа гледна точка – т.е. такива, кои то могат да се преобразуват за кратък период от време в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност /арг. от Решение № 71/30.04.2015 г. по т. д. № 4254/2013 г. на ВКС, I т. о. и др./ и тяхното преобразуване /осребряване/ да не води до нарушаване на статута на длъжника като действащо предприятие /преустановяване на търговската му дейност, защото последното е в нарушение интересите на кредиторите с още неизискуеми вземания/, решаващият състав съобрази

следното:

Приема се в теорията и практиката, че релевантни за платежоспособността на длъжника са само активите, които счетоводно се класифицират като краткотрайни или още текущи, разделящи се на общо четири групи – материални запаси /суровини и материали, незавършено производство, стоки и готова продукция, предоставени аванси/, краткосрочни вземания /с падеж до 1 година/, краткосрочни инвестиции /акции, облигации, дялове и др. подобни, закупени със спекулативна цел – т. е. за препродажба/ и парични средства /в брой или по банкови сметки/. Краткотрайните активи на предприятието, за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период /1 година/, участват еднократно в стопанския процес, при което за длъжника са налице текущи постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване на краткосрочните, съответно текущите, задължения при едно действащо предприятие.

Необходимо е да се съобрази от друга страна, че формалното счетоводно класифициране на даден актив като краткотраен не е достатъчно за годността му да служи за обосноваване на платежоспособността на длъжника, предвид че в много случаи начинът на осчетоводяване на един актив като краткотраен или дълготраен е въпрос на счетоводната политика на самия търговец и осчетоводяването не винаги отразява реалността. Освен това счетоводните регистри са частни документи, изготвени от самия длъжник, който има интерес да включва в тях само изгодни за себе си обстоятелства, поради което и при изричното им оспорване /както в случая – тяхната доказателствена стойност е изрично оспорена от молителя-въззивник, с твърдения, че са нередовно водени/, би следвало да се кредитират безкритично единствено ако установяват неизгодни за издателя /съставителя/ им факти.

С оглед изложеното решаващият състав приема, че независимо от счетоводното класифициране от самия длъжник в неговото счетоводство на даден актив като краткотраен, същият е от значение за платежоспособността му единствено ако реално съществува и ако е реално ликвиден в обозрим кратък срок. Липсата на такива активи, които да са достатъчни за покриване на всичките му изискуеми парични задължения по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ би обосновало извод за неплатежоспособност, доколкото неплатежоспособност е правно, а не счетоводно понятие, и преценката за липсата или наличието ѝ съдът следва да основе въз основа на установяване правните елементи от фактическия състав на чл.608, ал.1 ТЗ. Т.е. необходимо е установяване на реалната, а не само счетоводно документална имуществена способност на търговеца за реализиране на парични средства за покриване на изискуемите му парични задължения.

В случая според въззивната инстанция съвкупният анализ на приобщените и пред двете инстанции доказателства изключва такъв извод.

Така на първо място според заключението на счетоводната експертиза, изслушана в хода на въззивното производство, анализът на структурата на краткотрайните активи на въззиваемото дружество предполага, че същите се формират предимно от краткосрочни вземания и парични средства в брой – краткотрайните материални запаси са незначителен процент от тези активи, а краткосрочни инвестиции няма.

Преди да се направи анализ на структурата и действителното съдържание на двете основни групи краткотрайни активи, решаващият състав намира за необходимо да акцентира, че експертизата е установила по безсъмнени и категоричен начин, че счетоводните записвания при „Ивент Про“ЕООД не отговарят на реално установените факти относно вида и размера на задълженията на дружеството, както и на вземанията му в периода 2019 г. – 2020 г., предвид следното:

Паричното задължение на длъжника към банката-въззивник след развалянето на договора за лизинг и издаването на кредитните известия, не се води счетоводно от длъжника.

Лизингополучателят е осчетоводил общо четири издадени от лизингодателя фактури по договора за финансов лизинг преди прекратяването му – и четирите издадени на

18.07.2018 г. След развалянето на договора за финансов лизинг, считано от 17.07.2020 г., на 29.07.2020 г. „БАКБ“ АД е издава кредитни известия към първоначално издадените четири броя данъчни фактури, чийто общ размер на данъчните основи е 5 277 475,73 лв. и е издадена една данъчна фактура за заплатената до момента на разваляне на договора платени вноски по договора за финансов лизинг за сумата от 794 315,74 лв.

За разлика от лизингополучателя по разваления договор, банката лизингодател води счетоводно задълженията на насрещната страна по разваления договор всички падежирали и непогасени към момента на разваляне на договора дължими се вноски от лизингополучателя, вкл. е начислена и дължимата се и договорена неустойка за забава върху тази суми. Осчетоводеният общ размер на вземането е 369 603,64 евро /дължима главница и неустойка в размер на 26 702,36 евро.

С оглед изяснения вече правен и счетоводен характер на кредитните известия решаващият състав счита, че данните от счетоводните годишни баланси на дружеството-възвиваем след развалянето на договора – т.е. за 2020 г. и 2021 г. следва да се коригират, като се вземе предвид съществуването и на горепосочените парични задължения, които следва да се класифицират като краткосрочни.

Във връзка с анализа на индивидуалните вземания на дружеството, отразени в баланса за 2020 г. вещото лице е констатирало, че в баланса в сметка 498 „Други дебитори“ е отразен резултат от 1 600 х.лв., която към 31.12.2020 г. е 3 333 х.лв., а останалата разлика е посочена като вземания над 1 г./.

Експертът е констатирал обаче, че индивидуализацията на нововъзникналите вземания през 2020 г. сочи, че те са в размер на 870 967,18 лв. – т.е. в баланса са посочени в повече 729 х.лв. Последните следва да бъдат отнесени към вземания над 1 г., което ги класифицира като дългосрочни.

От записаните като краткосрочни вземания като такова следва да бъде изключено и вземането към „Лесмаркет“ ЕООД в размер на 324 х.лв., отразено и отчетено като нововъзникнало към 31.12.2020 г.

Извършената служебна справка по партидата на посоченото дружество в ТР при АВп /ЕИК 202453341/ установи, по отношение на „Лесмаркет“ ЕООД не само е открито производство по несъстоятелност, с определена начална дата 31.12.2018 г., а с Решение № 765/01.06.2020 г., постановено по т.д. № 1042/2019 г. по описа на СГС, ТО, дружеството е обявено в несъстоятелност, постановено е прекратяване на предприятието му и на правомощията на органите, като е започнало осребряване на имуществото. Справката установи още, че „Ивент про“ ЕООД не е предявило вземанията си в размер на 324 х.лв., отразени в коментирания за целите на настоящето производство счетоводен баланс в производството по несъстоятелност на „Лесмаркет“ ЕООД нито в срока по чл.685 ТЗ, нито в срока по чл.688 ТЗ, поради което и не е включено в одобрения списък с приети вземания по реда на чл.693 ТЗ и не би могло да участва при разпределение на средствата от осребряването на имуществото му /ако постъпят такива/.

В този смисъл и посочената сума обективно не би могла да бъде събрана от длъжника не само в краткосрочен, но и в дългосрочен план.

Идентичен извод би следвало да се направи по отношение на отразеното краткосрочно вземане в размер на 55 х.лв. от „Амбрасадор мениджмънт“ ООД, ЕИК 202162818.

По отношение на това дружество също е открито производство по несъстоятелност с начална дата 31.12.2016 г., а с последващо решение № 136/18.03.2019 г. по т.д. № 92/2017 г. по описа на ОС Габрово е обявено в несъстоятелност и е постановено прекратяване дейността на предприятието на длъжника.

В това производство „Ивент Про“ ЕООД е предявило свои вземания в размер на

225 468,98 лв. в развиващото се производство, които са включени в списъка с приети вземания от синдика, впоследствие одобрен от съда. Вземането е предявено като такова без привилегия и/или обезпечение и е включено за удовлетворяване като такова с поредност по чл.722, т.8 ТЗ, от една страна. От друга – според индивидуализацията му касае задължения на длъжника, възникнали в периода 2017 г. - 2018 г. по договори за заем и за акцесорни вземания, свързани с тези правоотношения, а не вземане, възникнало през 2020 г. в посочения в баланса на въззиваемото дружество като краткосрочно вземане размер. Вземане с такъв размер и възникнало в посочения период не е предявявано за удовлетворяване в универсалното производство по несъстоятелност по отношение „Амбрасадор мениджмънт“ООД.

На отделно основание служебната справка установи, че посоченото производство е било спирано, поради липсата на средства за покриване началните /а и последващи/ разноси по несъстоятелността, като последно определение № 260003/07.01.2022 г. по същото т.д. съдът по несъстоятелността е указал на кредиторите, че следва за пореден път за предплатят определена сума за покриване на тези разноси.

С оглед на тези установени факти безсъмнено се налага извод, че отразените счетоводно като краткосрочни вземания от посоченото по-горе дружество в размер на 55 х.лв., възникнали през 2020 г., не може да се квалифицират правно по същия начин - като краткосрочни такива, доколкото събирането им не би могло да се реализира не само за период от година, а и изобщо, доколкото не са предявени в производството по несъстоятелност по установения от ТЗ ред.

При гореустановеното решаващият състав счита за изцяло обоснован изводът на вещото лице по изслушаната във въззивната инстанция експертиза, че сумата в баланса към 31.12.2020 г. представляваща „други краткосрочни вземания“ следва да бъде коригирана до сумата от 492 х.лв. вместо посочените 1 600 х.лв., доколкото не се установи по делото от страна на въззиваемото дружество реалното възникване на останалите осчетоводени вземания над сумата от 870 967,18 лв. по баланса за 2020 г.

Освен това приема, че и счетоводното записване на последната също не установява реалната възможност за събирането ѝ, още по-малко в краткосрочен план, доколкото вземанията в размер на общо 379 000 лв., представляваща сбора от счетоводно записаните като краткосрочни вземания от двете дружества, които са обявени в несъстоятелност, реално не са събираеми – не са предявени като такива за удовлетворяване в производствата по несъстоятелност на длъжниците „Лесмаркет“ЕООД и „Амбрасадор мениджмънт“ООД.

Поради изложено се налага извод, че счетоводните регистри на въззиваемото дружество са нередовно водени и нямат доказателствена стойност, респ. - не отразяват реално финансовото му състояние досежно възможността му относно релевантния за настоящето производство факт, че разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията му без опасност за кредиторите.

Горният извод следва и от обстоятелството, че другата голяма група краткотрайни активи, които изграждат икономическата структура на въззиваемия търговец – паричните средства, са отразени в счетоводството му като налични такива в брой.

По отношение на тях вкл. вещото лице по изслушаната пред първоинстанционния съд експертиза е посочило, че за наличието на сумата от 888 хил.лева, отразена в оборотната ведомост към 31.01.2021 г. като налична в брой, на практика няма категорични данни /доказателства – акт за инвентаризация/ за реалното ѝ наличие през годините.

Изслушаната през въззивната инстанция експертиза докладва от своя страна, че според баланса на дружеството към 31.12.2020 г. отчетените парични средства са в размер на 732 х.лв. на каса, и по разплащателни сметки – 20 х.лв. Допълва в обясненията си в о.с.з., че при плащане чрез ПОС терминал с карта, плащанията от клиентите е осчетоводяване като касова

наличност.

Съобразно чл.6 от Наредба № 6/28.07.1997 г. обаче, в тези случаи на лицата, които заплащат безкасово, също се издава фискален бон, който би следвало да намери отражение /отчет/ в касовата книга.

Въззиваемото дружество не е ангажирало доказателства за наличието и редовното водена на такава.

Ето защо решаващият състав приема за недоказано редовното осчетоводяване на касовата наличност на въззиваемото дружество за посочените отчетни периоди.

Независимо от всичко изложено и дори да се приеме, че извън коментираните всички останали счетоводни записвания в регистрите на „Ивент Про“ЕООД отразяват действителното му икономическо състояние /което не се споделя от решаващия състав/, установените от експертизата коефициенти на ликвидност /вариант № 3 от заключението, след корекциите въз основа на гореустановените данни/ също сочат на извод, че въззивникът действително е в трайни затруднения и икономическото му състояние не му позволява да изпълнява задълженията си – всеки един от коефициентите е под единица за периода 2019 г. – 2020 г., като такива са показателите вкл. и при съобразяване данните от балансите на дружеството към 2016 г. – 2017 г.

Същите сочат, че финансово икономическото състояние на дружеството е в пълна зависимост от кредиторите му и невъзможността му да изпълнява задълженията си по търговски сделки има траен характер, защото по отношение на банката въззивник това състояние продължава повече от три години – последното плащане, при това частично, по обвързващата страните сделка преди развалянето ѝ поради неизпълнение на задълженията на лизингополучателя е от м.юни 2019 г., а в допълнение към нея следва да се отчете и продължаващата невъзможност за същия период от време за изпълнение на задълженията за погасяване на публичните такива.

Всичко изложеното предполага, че е налице спиране на плащанията от страна на длъжника по смисъла на чл.608, ал.3 ТЗ, като законоустановеното в посочения текст предположение за наличие на състояние на неплатежоспособност по отношение на длъжника не се опровергава от последния и се установи на самостоятелно основание от съвкупния анализ на всички приобщени по делото доказателства, а от друга страна не се установи наличие на обстоятелствата по чл.631 ТЗ.

За разлика от първоинстанционния съд въззивната инстанция приема, че затрудненията на длъжника нямат временен характер, предвид че, както вече се посочи, същите са с давност близо три години. От друга същият не установи в процеса, при разместената доказателствена тежест от презумпцията по чл.608, ал.3 ТЗ, че длъжникът реално разполага с имущество, което да покрие задълженията му без опасност за интересите на кредиторите му.

Установените факти сочат, че той не притежава дълготрайни материални активи, а осчетоводените като налични парични средства към 31.12.2020 г. и 31.12.2021 г. са недостатъчни за покриване на задълженията му само към двамата кредитори посочени по-горе кредитори – НАП и „БАКБ“АД. В допълнение следва да се има предвид, че произходът на посочените в експертизата парични средства към същия период категорично се установи да е неясен, защото експертизите не са установили реално и документално наличието им. Не на последно място, не се установи длъжникът да притежава реално вземания към свои длъжници в размери, надхвърлящи задълженията му, вкл. и не се установи същият да е в състояние да ги събере – напротив, установи се, че за значителна част от тях не е предприел необходимите действия в тази насока.

По изложените съображения решаващият въззивен състав приема, че длъжникът „Ивент Про“ЕООД е в състояние на неплатежоспособност.

Относно началната дата на това състояние при установите данни счита, че проявлението на неплатежоспособността, разглеждана като обективно състояние на трайна

неспособност на длъжника да погасява с краткотрайните си активи изискуемите задължения към всички кредитори по чл. 608, ал. 1 ТЗ, е започнало от средата на 2019 г., и по точно – края на м.юни 2019 г., към който момент е безсъмнено установено по делото, че длъжникът е изпълнил последно само частично паричното задължение към молителя-кредитор, вкл. - частично и в резултат на предприети принудителни действия се погасяват публични задължения. Отделно изслушаните и пред двете инстанции експертизи са установили, че в счетоводните записвания, имащи отношение към реалното определяне на коефициентите на обща ликвидност, са с опровергана доказателствена стойност. Дори този факт да се игнорира, счетоводните баланси сочат на влошаване на коефициентите на незабавна и абсолютна ликвидност, а по-добрия показател на общата такава се дължи на отразяваните като налични парични средства на каса, за които няма обективни доказателства за постъплението и реалното им наличие. При липса на доказателства в обратната насока се налага извод, че именно в края на м.юни 2019 г. е настъпило трайно влошаване на икономическото състояние на длъжника, в резултат на което същият е изпаднал в обективна невъзможност да покрива изискуемите си задължения с притежаваните краткотрайни активи и окончателно е спрял плащанията към част от кредиторите си, а към други – НАП – са налице епизодични такива, дължащи се на предприето принудително изпълнение.

В този смисъл и датата 31.06.2019 г. е най-сигурният момент, в който е настъпила неплатежоспособността, поради което тя следва да бъде определена за начална такава на неплатежоспособност на „Ивент Про“ЕООД.

Обсъдените доказателства установяват, че към 31.06.2019 г., както и към настоящия момент длъжникът все пак разполага с парични средства, достатъчни да покрият началните разноски за производството по несъстоятелност, поради което и независимо от изложеното в насока за липса на други материални активи в неговото имущество и липсата на сигурност, че към датата на постановяване на настоящето решение наличните по-рано парични средства все още са в наличност решаващият състав приема, че не следва да прекратява дейността на предприятието на длъжника, като на същия се даде възможност да предприеме стъпки за неговото оздравяване. В този смисъл приема, че в случая не се установи да са налице предпоставките по чл.632, ал.1 ТЗ и след отмяна на първоинстанционното решение длъжникът не следва да се обявява в несъстоятелност, а на осн.чл.630, ал.1 ТЗ се обяви неговата неплатежоспособност с начална дата 31.06.2019 г., открие се производство по несъстоятелност спрямо него и се назначи временен синдик, като се насрочи първо общо събрание на кредиторите.

С оглед изходът на спора пред настоящата инстанция решаващият състав счита за неоснователна частната жалба на въззиваемото дружество против постановеното по първоинстанционното дело определение по реда на чл.248 ГПК, доколкото разноски на същия в този случай изобщо не се дължат, по арг. от чл.78, ал.1 ТЗ.

В негова тежест следва да се поставят сторените от молителя-въззивник по делото разноски и пред двете инстанции, съобразно изрично направеното искане в тази насока и установяване на извършването им от доказателствата по делото, които пред първата са в размер на 1 250 лв., за ДТ по производството и възнаграждение на вещото лице, а пред въззивната – в размер на 1 425 лв., от които 125 лв. ДТ, 1 000 лв. за възнаграждение на вещото лице по изслушаната експертиза, 300 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, ТО, 5-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261000/21.06.2001 г., постановено по т.д.№ 133/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, с което молбата на „Българо-Американска кредитна банка“АД, ЕИК 121246419 по чл.625 ТЗ за откриване на производство по несъстоятелност спрямо „Ивент Про“ЕООД, ЕИК 203352012 е отхвърлена и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОБЯВЯВА НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТТА на „Ивент про“ЕООД, ЕИК 203352012, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Красно село, ул.“Борово“ № 52, вх.Г, ет.4,

представявано от управителя И. А. И., като определя за начална дата на неплатежоспособността – 31.06.2019 г.

ОТКРИВА производство по несъстоятелност по отношение на „Ивент про“ЕООД, ЕИК 203352012, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Красно село, ул.“Борово“ № 52, вх.Г, ет.4, представлявано от управителя И. А. И..

НАЗНАЧАВА В. П. М. за временен синдик на „Ивент про“ЕООД, ЕИК 203352012, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Красно село, ул.“Борово“ № 52, вх.Г, ет.4, представлявано от управителя И. А. И., при възнаграждение в размер на 1 200 /хиляда и двеста/ лева месечно, като определя 3-дневен срок за встъпване в длъжност, считано от уведомяването му и го задължава да представи декларация, че отговаря на изискванията по чл.655 ТЗ и даде писмено съгласие.

СВИКВА първо общо събрание на кредиторите на 15.06.2022 г. от 10.00 ч. в сградата на Софийски градски съд, София, бул.“Витоша“ № 2, със следния дневен ред: 1. Изслушване на доклада на временния синдик по чл. 668, т. 2 от ТЗ; 2. Избор на постоянен синдик и предложение до съда за неговото назначаване; 3. Предлагане на съда и определяне на размера на възнаграждение на постоянния синдик.

ОСЪЖДА „Ивент про“ЕООД, ЕИК 203352012, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Красно село, ул.“Борово“ № 52, вх.Г, ет.4, представлявано от управителя И. А. И. да заплати на Българо-Американска кредитна банка“АД, ЕИК 121246419 сумата от общо 2 675 лв. за сторени разноси в производството пред двете съдебни инстанции.

Решението подлежи на вписване в Търговския регистър при Агенцията по вписванията и на обжалване пред ВКС на РБългария, в седмодневен срок от вписването му при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____